

1 / 2010

KOMPOSITIO

Suomen Säveltäjät ry:n jäsenlehti

Huhtikuu 2010

Julkaisija

Suomen Säveltäjät ry
Runeberginkatu 15 A 11
00100 Helsinki
www.composers.fi
Puh. 09 - 44 55 89
Fax 09 - 44 01 81

Päätoimittaja

Annu Mikkonen
annu.mikkonen@composers.fi
Puh. 09 - 44 55 89

Suomen Säveltäjät ry:n johtokunta

Tapio Tuomela (puheenjohtaja)
Riikka Talvitie (varapuheenjohtaja)
Kimmo Hakola
Veli-Matti Puumala
Harri Suilamo
Johan Tallgren
Olli Virtaperko

Taitto

Keto / susi@ketodesign.fi

Kansikuva

Silmut. KUVA: SUSANNA RAUNIO.

•

Sisällys

- 02 Pääkirjoitus
- 03 Jännittävä vuosikokous
- 05 Vuosia ja ihmisiä
- 06 Keynote speech given at the ArtMusFair 2009
- 08 Säveltäminen
- 09 Terveisiä Visbystä
- 10 Uudet jäsenet
- 14 Hellenikon Idyllion
- 16 Kantaesityksiä
- 18 Pertti Jalavan 50-vuotissävellyskonsertit
- 19 Onnittelemme
- 20 Madetoja-säätiön myöntämät avustukset 17.3.2010
- 22 Uno Klami
- 23 Muistilista

UUDEN PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Aloittaessani nyt toiminnan yhdistyksen puolesta eri roolissa kuin ennen haluan ensiksi kiittää kaikkia jäseniä ennätysellisestä vuosikokousaktiivisuudesta. Halusin ymmärtää kokouksessa käytetyt puheen- vuorot mieluummin jonkun puolesta kuin jotakuta vastaan. Poliittisista vaa- leista poiketen kukaan meillä ei jää oppositioon, vaan hallituksessa kuuluu edelleen kaikkien ääni. Rakentavat keskustelut ennen ja jälkeen vaalien osoit- tavat, että suurimmalla osalla jäsenkuntaa on yhteinen visio, jota voimme ryhtyä **Riiikan** ja uuden johtokunnan kanssa yhdessä toteuttamaan. Yhdistyk- sen tulevaisuuden suunnittelussa tulee varmasti riittämään kaikille mukana- oleville niin paljon työtä, että vastuunkantajista kukaan ei varmasti ehdi tur- hautumaan. Myös yhdistyksen jäseniä kuullaan siinä vaiheessa, kun uuden strategian keskeiset kysymykset ja ongelmanasettelu on saatu valmiiksi.

Entiselle puheenjohtajalle, **Mikko Heiniölle**, kuuluu suuri kiitos siitä, että yhdistys on säilynyt näin elinvoimaisena ja yhtenäisenä jäsenmäärän kasvus- ta huolimatta.

Hihat jouduin käärimään heti ensimmäisellä työviikolla, kun yhdistykseltä- me pyydettiin parin päivän varoajalla reaktiota kahteen tärkeään kysymyk- seen: direktiiviehdotukseen musiikkiaänitteiden naapurioikeuksien haltijoit- ten suoja-ajan pidentämisestä sekä viestintäministeri **Lindénin** yllättävään, ns. YLE-maksua koskeneeseen päätökseen. Seuraavalla viikolla odotti jo lau- suntopyyntö opetusministeriön asettaman toimikunnan mietinnöstä ”Kult- tuuri – tulevaisuuden voima”.

Äänitteiden tekijänoikeussuojan tapauksessa yhdyimme muusikoiden ja ääni- tetuottajien näkemykseen siitä, että nykyisen 50 vuoden suoja-ajan (laskettu- na äänitteen julkaisuajankohdasta) korottaminen 70 vuoteen on tarpeellista, ja kohtuullisempaa kuin aiemmassa ehdotuksessa ollut 95 vuotta. Myös rahas- ton perustaminen oikeutensa kertakorvauksella myyneille studiomuusikoille vastaa alkuperäistekijöiden oikeustajua.

Vaikeampi kysymys meille oli äänitteiden suojan yhdistäminen kysymykseen yhteisteosten suoja-ajasta. Toteamme lausunnossa, että yhteistekijöiden suoja-aikaa koskeva muutos voi koskea vasta direktiivin hyväksymisen jälkeen rekisteröitäviä teoksia, sillä sanoituksen ja sävellyksen alkuperäinen yhteen- kuuluvuus ei käy ilmi nykyisestä Teoston rekisteristä.

YLE:n mediamaksuasiassa lähetimme taiteilijain yhteisjärjestö Forum Artis ry:n tuoreen puheenjohtajan, jäsenemme **Ilkka Niemeläisen** kautta puolueit- ten eduskuntaryhmien johtajille vetoamuksen YLE:n rahoituksen pikaisesta turvaamisesta. Valitettavasti viimeiset viestit YLE-maksusta viittaavat kuiten- kin siihen suuntaan, että päätöksenteko olisi siirtymässä seuraavalle edus- kunnalle.

Tapaamisiin kevätkokouksessa Tampereella huhtikuun puolivälissä!

Tapio Tuomela

Annu Mikkonen

JÄNNITTÄVÄ VUOSIKOKOUS

KUVAT: MAARIT ANDERZÉN JA ANNU MIKKONEN.

Suomen Säveltäjät ry:n vuosikokous pidettiin 10.3.2010 perinteisessä Lallukan juhlasalissa Kalevi Ahon johdolla. Jäseniä oli paikalla ennätyselliset 74 henkeä ja useilla oli mukanaan myös valtakirja. Jo etukäteen oli tiedossa, että vuosikokouksen dramaturgia tulee poikkeamaan siitä, mihin menneinä vuosina on totuttu. Mikko Heiniö oli ilmoittanut viime syksynä, että hän jättää 18 vuoden jälkeen puheenjohtajan tehtävät ja tekee tilaa uusille voimille. Ennen vuosikokousta kävi ilmi, että ehdokkaita olisi ainakin kaksi eikä mikään tietenkään estäisi lisäehdokkaiden ilmaantumista vielä kokouksen aikana. Muita ehdokkaita ei kuitenkaan tullut. Ehdokkaiksi ilmoittautuneilla varapuheenjohtaja Riikka Talvitiellä ja Tapio Tuomelalla oli kummallakin kannattajajoukkonsa ja vaalikirjeitä oli lähetetty jo ennen kokousta. Kummallakin ehdokkaalla oli ansiokas ”vaaliohjelma”, jota ehdokkaat pääsivät vielä täsmentämään kokouksessa ennen äänestystä.

Kuten useimmat jo tässä vaiheessa tietävät, oli äänestys äärimmäisen tasaväkinen, sillä vaalin voittanut **TAPIO TUOMELA** sai 52 ääntä ja **RIIKKA TALVITIE** 51 ääntä. Tuomelasta tuli siis yhdistyksen uusi puheenjohtaja seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi. Riikka Talvitie jatkaa yhdistyksen varapuheenjohtajana.

Erovuoroisia johtokunnan jäseniä olivat **VELI-MATTI PUUMALA** ja **LAURI KILPIÖ**, joista vain Puumala oli valmis jatkamaan. Helsingin ulkopuolella asuvilla jäsenillä oli ilmeisen vahva toive saada johtokuntaan edustaja tai edustajia Kehä III:n ulkopuolelta. Tätä kuvasti ”maakuntien miesten” vahva edustus valtakirjoineen kokouksessa. Johtokunnan jäseniksi esitettiin useita ehdokkaita: **ANTTI AUVINEN**, **MAIJA HYNINEN**, **PERTTI JALAVA**, **VELI-MATTI PUUMALA**, **OLLI ROMAN**, **JAN MIKAEL VAINIO** ja **OLLI VIRTAPERKO**.

Tilanteen aiheuttaman jännityksen vuoksi vaali ei sujunut aivan kömmähdyksittä, mutta johtokuntaan tulivat valituiksi selkeästi suurimmalla äänimäärällä **Olli Virtaperko** (72 ääntä) ja **Veli-Matti Puumala** (61 ääntä). Muut ehdokkaat saivat ääniä seuraavasti: **Vainio 35**, **Hynninen 33**, **Auvinen 30**, **Roman 25** ja **Jalava 22** ääntä.

Muut kokousasiat hoidettiin lähes tavanomaisella rutiinilla. Talouden taantumien aiheuttamat ongelmat, erityisesti omakatteisten rahastojen tilanteessa, olivat huomattavasti pienentyneet edellisestä vuodesta, ja tulevaisuus näyt-

tää jälleen melko valoisalta. Seuraavia Helsingin Pohjoismaisia musiikkipäiviä varten on saatu jo tehdyksi jonkin verran varauksia. Yhdistyksen toiminta on ollut aktiivista ja sellaisena jatkunee. Jäsenmäärä on kasvanut edelleen tasaisesti ja jäseniä on nyt 174.

Kokouksen päättyttyä **Riikka Talvitie** piti kiitospuheen väistyvälle puheenjohtajalle. Puheessaan hän kiitti **MIKKO HEINIÖTÄ** tämän pitkästä uurastamisesta yhdistyksen hyväksi, ensin johtokunnan jäsenenä vuodesta 1979 ja sittemmin puheenjohtajana vuodesta 1992 lähtien. Symbolisen maratonin pääty->>

Mikko Heiniön maraton yhdistyksen puheenjohtajana päättynyt laakeriseppelöintiin.

Maija Hynninen ja Markku Klami.

Hyvä vaalipuheen pitänyt Riikka Talvitie jatkaa yhdistyksen varapuheenjohtajana.

Pekka Jalakanen ja yhdistyksen uusimpiin jäseniin kuuluva Veli Kujala.

Hyväntuuliset ystävykset Harri Vuori ja Maarit Anderzen.

Uusi puheenjohtaja Tapio Tuomela kukkitettuna.

misen johdosta emeritus puheenjohtajalle ojennettiin laakeriseppele. Lisäksi johtokunta oli päättänyt kutsua Mikko Heiniön yhdistyksen kunniajäseneksi, sillä johtokunta katsoo yhdistyksen sääntöjä lainaten, että hänen ”toimintansa yhdistyksen hyväksi on ollut huomattavan arvokasta”.

Tämän lisäksi kokouksen puheenjohtajalle ojennettiin vielä valtioneuvoston kanslian pyynnöstä Suomen Leijonan I luokan ritarimerkki, jonka tasavallan presidentti oli KALEVI AHOLLE myöntänyt 6.12.2009.

Illallinen sujui mukavissa merkeissä hyvän ruuan ja perinteisten snapsien kera. Perinteistä poikkeavaa oli kuitenkin Pohjoismaisen säveltäjäneuvoston osallistuminen illalliselle. Säveltäjäneuvoston jäsenet olivat saapuneet jo illalla Helsinkiin seuraavana päivänä pidettävää kokousta varten ja juhlistivat vuosikokousillallista läsnäolollaan. •

Mikko Heiniö

VUOSIA JA IHMISIÄ

MUISTUMIA ILLALLISPUHEESTA LALLUKASSA 10.3.2010

Hienoa että Suomen Säveltäjien puheenjohtajuus on niin haluttu, että joudutaan äänestykseen ja vieläpä tiukkaan sellaiseen. Toivotan lämpimästi menestystä uuden johtokunnan puheenjohtajalle ja varapuheenjohtajalle, joilla on niin tasavahva kannatus kuin matemaattisesti on mahdollista.

Tähän historialliseen mittelöön verrattuna ainoat puheenjohtajaäänestykset, jotka omalta jäsenyysajaltani muistan, ovat pelkkiä kuriositeetteja. Mutta kerrottakoon ne kuitenkin.

1970-luvulla tuoreena jäsenenä – ja onnellisen tietämättömänä siitä mitä johtokunta oli suunnitellut – ehdotin USKO MERILÄISEN valitsemista puheenjohtajaksi OLAVI PESOSEN tilalle. Meriläinen sai siinä äänestyksessä kaksi ääntä, nimittäin minulta ja (luultavasti) Pesoselta; loput äänet sai Pesonen.

Meriläinen valittiin puheenjohtajaksi 1981. Joko siinä samassa vaalissa tai pari vuotta myöhemmin – en muista – ERKKI SALMENHAARA keksi ehdottaa minua puheenjohtajaksi. Se tuntui niin yllättävältä ja hienolta, etten saanut sanotuksi mitään vaan jäin vain odottelemaan miten käy. Siinä vaalissa minä sain kaksi ääntä, nimittäin Salmenhaaralta ja (luultavasti) Meriläiseltä; loput äänet sai Meriläinen.

Vuonna 1985 lähdin professoriksi Turkuun. Siksi en ottanut vakavasti Uskon puheita, kun hän aina tullessaan käymään kesämökkilläni muistutti: ”Sinun pitää kohta ottaa tämä puheenjohtajan homma.” En pysty enää palauttamaan mieleeni, miksi se mitä useamman vuoden vastustin, sitten vuonna 1992 tuntui mahdolliselta. Suurten elämän käännteiden suhteen olen täysin fatalisti: bäst som sker.

Suomen Säveltäjien piiri on tuonut minulle monikymmenvuotisia ystäviä. Ajattelen esimerkiksi täälläkin olevia KALEVI AHOA ja HARRI WESSMANIA – mutta myös niitä, jotka eivät ole enää täällä kuten ERIK BERGMANIA, Uskoa

ja eritoten Erkki Salmenhaaraa joka lähti aivan liian varhain.

Tutustuin Erkkiin 70-luvun alussa, jolloin hän sävelsi 4. sinfoniansa. Sen alaotsikon hän lainasi *Divina Comedian* alusta: ”Nel mezzo del cammin di nostra vita” (Leinon kääntämänä: ’Elomme vaelluksen keskitiessä’). Miten hän saattoikaan silloin aavistaa, että elämää oli jäljellä juuri saman verran kuin sitä oli kulunut! Kuollessaan hän oli vuoden nuorempi kuin minä nyt.

Olen nyt viipynyt Suomen Säveltäjien johtokunnassa tasan puolet elämästäni. Vuonna 1979 kun tulin johtokuntaan, syntyi esikoiseni, jolla on nyt jo kolme lasta. Siinä sitä on referenssiä. ”Wie die Zeit vergeht”, kuten KARLHEINZ STOCKHAUSEN erään artikkelinsa nimesi. Yhtäkkiä sitä vain huomaa: ”Ja äkkiä oli ilta.” Näillä SALVATORE QUASIMODON sanoilla Kalevi kuvaa vaikuttavan viulukonserttonsa loppua.

Mutta kyllä meidän johtokunnassamme on moni muukin viipynyt. Jos näinä 31 vuotena kaikki muut jäsenet olisivat istuneet siellä kukin vain yhden kauden, siellä olisi ehtinyt teoriassa olla 93 eri säveltäjää. Mutta siellä on ollut aikanaan vain 22 muuta.

Ehkä tästä uskaltaa vetää sen johtopäätöksen, että enimmäkseen johtokuntatyö on koettu kiinnostavaksi ja motivoivaksi. Siellä ei ole naputeltu päätöksiä pikatahtiin kuten valtionhallinnossa vaan on käyty laajoja keskusteluja. Ne ovat tosin venyttäneet kokoukset 3–4-tuntisiksi, mutta vaikeisiinkin kysymyksiin on löydetty kaikkia tyydyttävä ratkaisu.

Mitä konkreettisemmin aiheet ovat liittyneet itse musiikkiin ja sen tekemiseen, sitä intensiivisemmin johtokunta on heittäytynyt keskusteluun. Viime vuosien johtokunnan jäsenten kunniaksi on sanottava, että myös tekijänoikeudellisten kysymysten juridistaloudellisiin kiemuroihin on paneuduttu eikä jätetty niitä pelkästään Teosto-edustajien päänsäryksi kuten joskus aiemmin. Koska

Mikko Heiniö. KUVA: RIITTA HEINIÖ.

olen valmis jatkamaan vielä Teoston hallituksessa, olen luvannut pitää näissä asioissa edelleen tiivistä yhteyttä säveltäjien johtokuntaan.

Johtokunnan henki ja työskentelyilmapiiri on aina ollut hyvä. Tässä järjestöpolitiikassa on kyllä saanut nyppiä puukkoja selästä – mutta ne ovat sinne päätyneet ihan muiden kuin Suomen Säveltäjien jäsenten toimesta.

Meidän yhdistyksemme jäsenet joutuvat kilpailemaan keskenään taidemusiikin kapeassa marginaalissa: jotkut menestyvät loistavasti, jotkut kohtalaisesti, joillakuilla taas niin tilaukset kuin esitykset voivat olla masentavan harvassa. Silti taidemusiikin säveltäjät muodostavat niin arvoiltaan kuin taustaltaan siinä määrin homogeenisen joukon, että sen keskuudessa on riittänyt kollegiaalisuutta ja johtokunnalla on uskoakseni on ollut suhteellisen oikea kuva sen näkemyksistä.

Jätän puheenjohtajuuden täsmälleen saman ikäisenä kuin edeltäjäni Usko Meriläinen. Ei kai se nyt hirveän korkea ikä ole, mutta silti on korkea aika siirtää päävastuu nuoremmille. Samalla toivon kuitenkin, että johtokunnassa voisi olla edustettuna suurin piirtein sama sukupolvien kirjo kuin jäsenkunnassa. On triviaali totuus, että vasta ikääntyessään >>

ihminen tajuaa, miltä maailma näyttää muiden kuin nuorten näkökulmasta.

Musiikkitieteellinen väitöskirjani *Innovaation ja tradition idea* tarkasteli taidefilosofisia ja esteettisiä ajatusrakennelmia eikä niinkään niitä säveltäjiä, joiden teksteistä nuo ajatukset kaivoin esiin. Silti olen yhtenä sen puutteena myöhemmin pitänyt sitä, etten nähnyt miten olennainen näkemyseroja selittävä tekijä on ollut sukupolvien välinen ero tai suoranainen kuilu (joka ajoittain repesi isänmurhahenkiseksi). Miksi en nähnyt? Siksi että kirjaa kirjoittaessani olin 34-vuotias.

”Varttuneilla” johtokunnan jäsenillä on mm. historiallista perspektiiviä, joka varoittaa keksimästä pyörää uudelleen, ynnä taiteellista toleranssia, jota tarvitaan esim. uusia jäseniä valittaessa. Minun nuoruuteni johtokunnassa se rooli oli EINAR ENGLUNDILLA ja johtokunnan viimeisellä todellisella herrasmiehellä, PENTTI RAITIOLLA. Suurimman osan puheenjohtajakauttani

turvallisena varapuheenjohtajana toimi JARMO SERMILÄ, jolla on poikkeuksellisen monipuolinen kokemus musiikin kentältä.

Varsinkin silloin kun puheenjohtaja on ulkopaikkakuntalainen kuten Usko ja minä, itsenäisesti ohjautuva ja yhdistyksen arvot hyvin tunteva toimiston väki on menestyksellisen toiminnan ehdoton edellytys. Toimiston ja jäsenistön kontaktipinta on toiminut loistavasti, mikä näkyy siinä, että toimiston palvelut arvostettiin ykköseksi vuonna 2005 tehdyssä jäsenkyselyssä.

Aloitin työn MAARIT ANDERZÉNIN kanssa ja jatkoin sitä ANNU MIKKOSEN kanssa, jonka aikana Suomen Säveltäjille on kehittynyt tehokas toiminnanjohtajainsituutio. Annu on kasvanut merkittäväksi asiantuntijaksi ja auktoriteetiksi ei vain omassa yhdistyksessämme vaan sitä ympäröivässä järjestökentässä. Päälle päätteeksi hänellä on ominaisuus, joka suomalaisten valtaenemmistöltä puuttuu: hän pitää nykymusiikista. Vain

ymmärtämällä taidemusiikin säveltäjien arvoja voi ymmärtää heidän ilojaan ja surujaan.

Kun PEHR-HENRIK NORDGRENIA meni kiittämään kantaesityksen jälkeen, hänellä oli tapana sanoa: ”Kiitos ja anteeksi.” Se kuulostaa vitsiltä, mutta panee myös ajattelemaan kun sen sanoja ei ole enää elossa. Sen rinnalla urheilijoiden lausuma ”Teen parhaani ja katson mihin se riittää.” tuntuu todelliselta lauteudelta.

Puheenjohtajan ei kannata edes ajatella mikä ”riittää”, sillä tehtävän luonteesta johtuen mikään ei riitä. Kun työ on päättynyt voi vain sanoa: ”Kiitos ja anteeksi.” Kiitos siitä, että olen saanut teiltä ja tältä työltä niin paljon. Ja anteeksi jos olen tuottanut mielipahaa ja vienyt turhaan aikaanne. Hyvin ne sanat sopivat säveltäjänkin suuhun. Ajan ja ajatusten antamista ja ottamista yhtä kaikki. •

Mikko Heiniö

Sir Peter Maxwell Davies

KEYNOTE SPEECH GIVEN AT THE ARTMUSFAIR 2009 MANIFESTO BRIEFING, GLASGOW, OCTOBER 2009

Ideally, the composer's function in society, apart, obviously, from writing decently crafted music, is to bear witness, under whatever circumstances, with work to be heard at as many levels of society as possible, and well integrated into the life, or lives, of the nation.

This is admittedly made harder by the self-insufficiency and inward-looking nature of much music produced by composers of the last century, estranged by its very experimental nature from a public which is often much more prepared to take an interest in the overtly experimental literary and visual arts, though this is hardly the place to pursue the reasons for this.

It is also made harder by the lack of any cultural awareness on the part of the present government – their combined

Ministry of Culture, Media & Sport just about sums this up. And, in particular, serious new music just does not exist for the government – it does not figure at all, even on their remotest horizon.

Let us not be under any illusion that the so-called government-in-waiting would favour us any more than the present lot – just think what their cosyng-up with a certain press and television baron would mean, alongside their hatred of the BBC:– certainly, as in BERLUSCONI's Italy, the destruction of the BBC orchestras, with their uniquely enlightened commissioning programmes. (There is just one Radiotelevisione Italiana orchestra left, in Torino!) The Proms could either disappear, or be watered down irreparably.

Whereas one might expect a government-in-waiting to run Britain like a certain well-know Oxford club, the

present lot run Britain like a Mafia-controlled business, badly. Since the betrayal by the Performing Rights Society of serious music by cutting lifeline royalties received by almost a half, affecting not only composers but publishers disastrously, one understands how this is all part of a culture where only the most crass commercial values obtain, and where lack of investment in a serious future, beyond maximum short-term profit, permeates almost all institutions, almost all of society and life.

We are witnessing a dumbing-down in education, in public service broadcasting, and in the press which must be unprecedented. Just think of music, destroyed almost completely by THATCHER in state schools, with the New Labour much-trumpeted remedied doing little to help – of BBC Radio 3, >>

while still doing wonderful work, being a pale shadow of the 3rd Programme of the nineteen fifties and sixties, and mischievously resembling Classic FM a little more every year, and a press in which even the broadsheets have special music sections in which only the most obviously commercial music is discussed in depth, with anything serious, if it gets so much as a look-in, being relegated to a back corner. It says much that school music examinations can be passed without reading and writing music: imagine the same in English, maths or art!

Education is the key, but state education will only improve when Members of Parliament are prohibited from sending their children to a private school – and we know when that will be. Meanwhile, in a system where in-depth study is discouraged, science is skimmed, great literature is shunned, and an awareness of any classical music, (I would have thought a birthright, a fundamental cultural right!) is circumscribed, one can cynically assume that the educational/cultural philosophy behind all of this, and the highest aim of our society and all its institutions must simply be to put more and more money into the pockets of ever fewer people, those at the top of mega-business and of mega-banking, summed up by the quasi-Cartesian tag, “I consume, therefore I am.” Moreover, the more you restrict learning in state schools, as we are witnessing, the less language and insight people will have to be able to voice constructive criticism of government, and thus affect any change to a system where two discredited right-wing parties slug it out, with hardly a bank-card’s worth of difference between them, to the ever-increasing disillusioned scepticism and indifference of the voting public in our so-called democracy.

As composers, ours is a more abstract way of bearing witness than that of a painter or a writer, but bear witness we must. Recently, together with the former Poet LAUREATE ANDREW MOTION, I wrote a work for Portsmouth Grammar School and the London Mozart Players on the life of HARRY PATCH, the last survivor of the trenches of World War One – a passionate protest not only at the horror and futility of that war, but by implication of our own illegal invasion of Iraq, and the senseless and doomed inter-

vention in Afghanistan, both of which could, together with the consequences of the deposition of Mussadeq in Iran and the unquestioning continuing support of Israel despite all of her flouting United Nations Resolutions a propos the Palestinians, resonate deafeningly to our discredit through future centuries, as did the Crusades.

Also recently, Andrew Motion and I together wrote a work to mark the 800th anniversary of the foundation of Cambridge University for Cambridge University Music Society, dramatically pointing out our concerns about climate change, and the way short-term commercial interests, even here, in a matter concerning the very possibility of life on this planet, take precedence.

I even, upon witnessing BLAIR’s lying performance in parliament on television, persuading the government and opposition to support his genocidal policies, when my belief in British democracy suffered probably a terminal blow, followed by the invasion of Iraq, bore witness in an angry and bitter explosion in a String Quartet. Of course BUSH and Blair would never listen even to a Haydn quartet, never-mind one by me – but bear witness I must. The disgust and protest had to be expressed – just as I had felt obliged to walk at the head of the celebrated and completely ignored (because the war had previously been decided upon)

”The teaching of composition so often is hardly professional – rather than the purely academic, it must be practical. Composers should be taught to play, sing and conduct, and be, in their student years, in constant contact with performances of their own and others’ work, by involvement inside the living experience of realisation. They should have work experience, writing for local bands, choruses, orchestra, chamber groups and schools, as well as for their fellow students. And for local radio, television and theatre, and with collaboration with film schools.”

demonstration involving more than a million people in London.

In my experience, a potentially effective proportion of the youth of today is neither as stupid nor as supine as those in power would wish, as they introduce ever more restrictions on their freedoms, as exemplified most recently by the National Public Order Intelligence Unit.

I teach a few days per term at the Royal Academy of Music, with students from all over the world. Apart from their expected cynicism about government, democracy, and so on, I am also impressed by their seriousness about, and determination to change by example, the musical status-quo. They cannot condone, and are infuriated by the promotion and performance of, just below the top-ranking names in composition, music by second and third rate composers with commercial success, but lacking in both technique of composition and vision, and, as they see things, lacking any integrity.

They are determined, by example, to make a difference. They will be marginalised and vilified, but I recognise this passion, and I believe in it. They will be poor, and the will be lonely – not the first time this has happened in musical history.

As part of an educational outreach programme, while working just now conducting a commissioned work, >>

and HAYDN and MOZART, with the Salzburg Camerata, I talked to, and answered questions from a large group of quite young children from a state school – some with “learning difficulties”. They spoke well, were informed, curious, and had the most penetrating comments and enquiries. (Fortunately I had very good tuition in German at Leigh Grammar School, at a time when it was still considered a benefit to be able to discuss things with, and read the literature of, our immediate neighbours!) The present Austrian government is considering making Thatcherite cuts in music education in state schools. The destruction of culture is not limited to Britain and Italy – it is increasingly a European-wide phenomenon. We must fight it with absolute resolution and determination.

The teaching of composition so often is hardly professional – rather than the purely academic, it must be practical. Composers should be taught to play, sing and conduct, and be, in their student years, in constant contact with performances of their own and others’ work, by involvement inside the living experience of realisation. They should have work experience, writing for local bands, choruses, orchestra, chamber groups and schools, as well as for their fellow students. And for local radio, television and theatre, and with collaboration with film schools. I recently had a group of Royal Academy composers

write for a small chorus taken from their opera school: it was immediately clear they had never sung in nor conducted a choir, writing stale academic avant-garde inanities typical of the early nineteen-seventies. This is being remedied, with their enthusiastic collaboration.

I would even like to see a system of apprenticeship, which I believe would help the likes of me, and of the students involved. For instance, I recently completed a Violin Concerto commissioned by the Gewandhaus Orchestra in Leipzig. It would have been wonderful to have a competent student composer make a piano reduction for rehearsal, from my full score, and to have a gifted student conductor (perhaps even being composer as well) rehearse the orchestra before I arrived to take over.

I decided to accept the position of Master of the Queen’s Music in order not only to raise the profile of serious music of all kinds, but to face the challenge of writing music which addresses a large potential audience on “great” occasions without compromise but with comprehension. This is something I feel is absolutely necessary – without compromise but with comprehension. The Queen’s annual medal for music I initiated helps, but there is a practical example to set here – so far I wrote a large occasional piece to mark the 60th anniversary of the outbreak of peace in 1945, a work for the Queen’s 80th birthday, and several smaller offerings, in all of

which the Queen has been absolutely supportive and positive, as concerned as we all here are about the future of civilisation as we have known it in Britain, which is so undermined and attacked by the “I consume, therefore I am” culture.

Every orchestra, choir, quartet, should make efforts to put into effect composer-in-residence schemes. Every educational institution should cherish its composers, taking care to integrate them into the general and practical musical world they must celebrate, serve, and to which they must bear witness.

The term “the music industry” hardly applies – for us, it is, like the priesthood, a vocation. Against all the odds, by example, we must at least share occupation of the musical centre-stage area, and fight unprecedented prejudice and ignorance by good and responsible practice. It is nothing less than civilisation which is at stake, and we can and must positively influence the outcome.

To quote the medieval theorist WILLIAM OF AUVERGNE, “Pulchritudo ex comprehensione simplici formarum visibilium placentium per se animae” – (“beauty arises from the direct perception of visible forms which are pleasing to the soul and of themselves”) – if we change “visible” to “sounding” – we have a motto whereby we can at least attempt to transform our musical world. •

Sir Peter Maxwell Davies

SÄVELTÄMINEN

”Säveltämiseen on olemassa monia metodeita. Erilaisia sävelmiä voi kuvitella päässään, tai niitä voi vaikka yrittää vihellellä. Usein säveltäjä tapailee säveliä jonkin soittimen avulla. Sävellyksen voi kirjoittaa heti nuoteille, tai sitten sen voi esimerkiksi ainoastaan painaa mieleensä, nauhoittaa jollain soittimella, syöttää tietokoneen musiikkiohjelmaan.

Säveltäminen ei sinänsä vaadi mitään taitoa, koska kuka tahansa voi keksiä uusia melodioita. Säveltäjät kuitenkin luokitellaan usein vähemmän ja enemmän arvostettuihin heidän teostensa perusteella, ja säveltämistaitoja voi kehittää opiskelemalla ja harjoittelemalla. Tyypillistä populaarimusiikissa on, että säveltäjä luo parhaat kappaleensa uransa alkuaikoi-

na, mikäli ura kestää vuosikymmeniä. Taidemusiikissa taas monet suurimmista teoksista on luotu säveltäjän viimeisinä elinvuosina.” •

LÄHDE:

<http://fi.wikibooks.org/wiki/Säveltäminen>

Harri Wessman

TERVEISIÄ VISBYSTÄ

Pari vuotta sitten Mikko Heiniö kirjoitti Kompostiin laajahkon ja ansiokkaan esittelyn Visbyn säveltäjäkeskuksesta ja Gotlannista muutenkin. Tämänkertainen kirjoitukseni on kollegiaalinen muistutus tuon keskuksen olemassaolosta. Siis tarkasta tämä: www.centreforcomposers.org. Mitään suoranaista väkiryntäystä tänne ei ole ilmennyt meiltä päin, vaikka seinälle koottujen vierailijoiden valokuvien joukosta on hauska tunnistaa joidenkuiden suomalaistenkin kollegojen kasvoja.

Residensseilyssä viehättää se, että useimmat residenssit tarjoavat erinomaisen työrauhan, ja usein residensseissä tapaa myös mielenkiintoisia kollegoja ja muita taiteilijoita, joiden kanssa käydyt keskustelut virkistävät mieltä pitkiksi ajoiksi eteenpäin. Niin kuin nyt tämä herra, saanen esitellä säveltäjä HARRY CROWLIN Brasilian Curitibasta. Hän on Paranán osavaltion yliopiston sinfoniaorkesterin taiteellinen johtaja ja Paranán musiikki- ja taidekorkeakoulun sävellyksen ja musiikin historian professori. Ennustan hänen ekspressiiviselle sävelkielelleen menestystä myös meillä Suomessa.

Hän oli jo kolmatta kertaa Visbyn säveltäjäkeskuksessa, niin kuin minäkin, ja edelliselläkin kerralla me olimme täällä samaan aikaan. Ensimmäisen kerran hän tuli tänne vuona 2006, ja pahaa aavistamattomana hän astui ovesta ulos tutustukseen talvimaisemaan. Ensin hän liukastui ja lensi selälleen. Hän korjasi itsensä takaisin pystyasentoon, mutta lensi sitten heti taas nenälleen. Tämän kokemuksen hän on ikuistanut teokseensa *Paisagem de Inverno* (2006, A-cl, vl, pno), jossa alussa kuullaan selälleen ja nenälleen liukastumista vastaavat musiikilliset elkeet. Loput teoksesta edustaa rauhallisen meditatiivista talvitunnelmaa.

Keskuksen puuhamies ja säveltäjäkoulun opettaja JESPER ELÉN arveli kyllä, että me kaksi tämänkertaista kotitonttua kulutamme aika paljon aikaa siihen, että valmistamme illallisia toisillemme. Ei hän ollut aivan väärässä. Mutta yksi

oli ylitse muiden: Harry Crowl valmisti Feijoadan.

Feijoada on Brasilian kansallisaarre, sanotaan. Historiallisesti se oli aikoinaan orjien ruokaa, johon sujautettiin sellaisia ruhonosia, joita herrasväki ei halunnut syödä. Tuohon perinteeseen liittyy esimerkiksi se, että kun Rio de Janeiroon asumaan päätnyt isäni aikoinaan valmisti sitä, hän laittoi Feijoadaansa kuivatuja sian korvia. Mutta hyvää sekin oli. Harry Crowl selitti, että Feijoada on kokenut sosiaalisen arvonnousun, ja nykyään nuo kuivatut possunkorvat eivät ole välttämättä mukana, kun aineksia valitaan.

Näin se tehdään: Liotetaan vuorokauden verran mustia papuja ja keitetään ne puolitiehen seuraavana päivänä. Lisätään makkaroita, savulihaa, sianlihaa, kuivatua lihaa. Silputaan valtava määrä sipulia ja valkosipulia, jotka kuullotetaan paistinnannussa niin, että ne reagoivat kes-

kenään kemiallisesti ja tuottavat joukon unohtumattoman herkullisia aromeja. Lisätään tämä sipulipaistos ja lihat papujen joukkoon ja keitetään tuntikausia, kunnes liha on suloisen pehmeää. Joskus näkee, että joukkoon lirautetaan appelsiininimehua, mutta Harry Crowl ei suosittele tätä.¹ Pikemmin Feijoadan kanssa voi tarjota appelsiinilohkoja siinä sivussa. Ja juomaksi kelpaa vain *caí pirinha*: lime-hedelmän lohkoja hierotaan ruokosokeriin ja sekoitetaan sokeriruokoviinaan, cachaasaan. Jos cachasaa ei löydy, voi käyttää vaaleata rommia tai vaikkapa venäläistä votkaa.

Eräänä päivänä se sitten tapahtui. Säveltäjäkeskuksen majapaikassa, Carlqvistska villanissa, ilmaan tuprusi taianomainen sipulin ja valkosipulin välisen kemiallisen kuullotusreaktion tuottama voimakas, nenää hännävä tuoksu. Illalla syötiin ikimuistoinen feijoada. •

Harri Wessman

1 Jos haluat valmistaa feijoadaa itse, tutki tarkemmat ohjeet vaikkapa googlaamalla. Netissä on paljon kuvauksia ja reseptejä.

KUVA: HARRI WESSMAN.

Lauri Toivio

VIIDEN VIIVAN LUMOISSA

Aloitin musiikkiopintoni Päijät-Hämeen konservatoriossa Lahdessa Eeva Heikkilän huiluoppilaana. Sitä ennen en ollut osoittanut minkäänlaista mielenkiintoa viidellä viivalla temmeltäviin pampuloihin ja merkkeihin, joita olin toki aikaisemminkin nähnyt eri yhteyksissä. Ensimmäisen huilutunnin jälkeen kaikki oli yhtäkkiä toisin: vielä samana iltana, 7-vuotiaan innolla raapustin tunnilla oppimiani kolmea säveltä puolinuotteina ja neljäsosina nuottivihkoon, synnyttäen samalla tajuamattani ensimmäisen sävellykseni. Uusi maailma oli avautunut, jäin heti täysin koukkuun ja sillä tiellä olen edelleen. Merkki- ja sävelvalikoiman laajettua vuosien saatossa ei viivaston tenhovoimaa ole kyennyt mikään salpaamaan. Kun ikää oli tullut tuplasti lisää, aloitin yksityiset sävellysoopinnot Timo-Juhani Kyllösen johdolla. Musiikin saralla soittaminen pysyi ykkösenä ja lukion ohella jatkoin huiluopintoja Sibelius-Akatemian nuorisokoulutuksessa Ilpo Mansneruksen johdolla. Sävellys pysyi kuitenkin sivuaineena, ja harjoitustehävistä sikisi kahden ja puolen vuoden työstämisen hedelmänä kappale, jonka esitin nuorisokoulutuksen kevätkonsertissa toukokuussa 1990 Patrik Stenströmin ja Kari Vehmasen kanssa. Trio huilulle, klarinetille ja fagotille sai kunniaakaan numeron yksi opusluettelossani.

Lukion jälkeen aloitin opiskelut sekä Sibelius-Akatemian solistisella että Teknillisen korkeakoulun arkkitehti-osastolla. Piirtäminen ja kaikenlainen kolmiulotteinen ja geometrinen suunnittelu oli kuulunut elämäni aina tasaveroisesti musiikin kanssa, ja siksi olin vakaasti päättänyt sivistää itseäni arkkitehtuuriopinnoilla. Tulen havainneeksi arkkitehtuurin ja säveltämisen välillä huomattavia yhtäläisyyksiä. Osastolla tuolloin professorina toiminut JUHANI PALLASMAA oli valistunut musiikin ystävä ja kannusti opiskelemaan monipuolisesti. Tämä tarkoitti kolmen ensimmäisen opiskeluvuoden aikana paljoa työtä ja

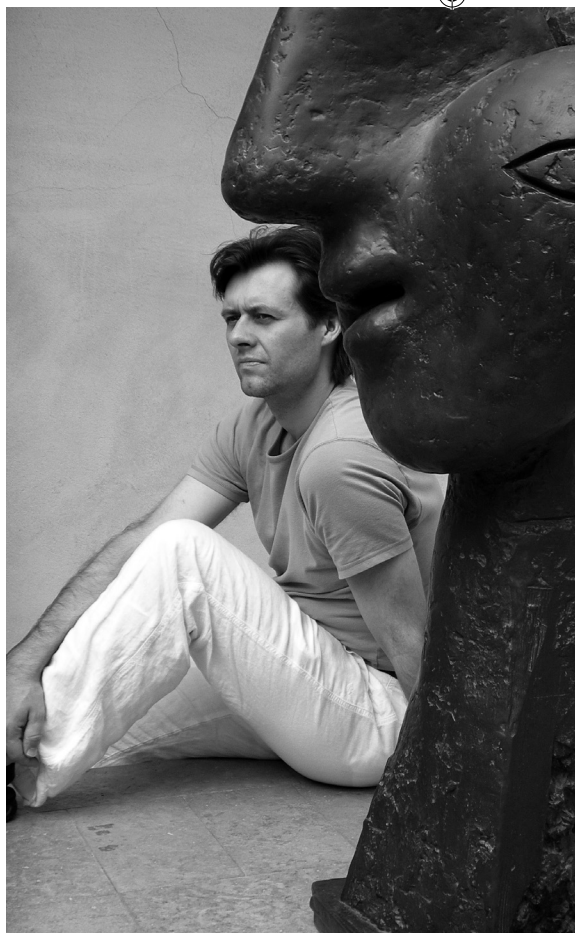
vähää yöunia – tapa joka aiheutti harmia ja mustia silmäanalusia vielä myöhemminkin. Kun opiskelujen ohella toimin vielä kaksi vuotta Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunnan AD:na, oli tervetullutta vaihtelua päästä vaihtoppilaaksi Kölnin musiikkikorkeakouluun Saksaan ja keskittyä vaihteeksi vain musiikkiin. Kölnissä vietin vuoden ANDRÁS ADORJÁNIN huiluluokalla, harjoittelin ja esiinnyin paljon, luin ja sävelsin. Vaihtovuoden puolivälissä, tammikuussa 1995 Pohjanmaa-kvintetti kantesitti Seinäjoella puhallinkvintettooni, siihen mennessä laajimman teokseni. Paitsi hyviä ystäviä, rikastuttavia soitkokemuksia ja ehkä parempaa soitotaitoakin, jätti Kölnin-vuosi jälkeensä myös innostuksen sushia sekä erityisesti Pariisia kohtaan, jonka Konservatorioon Adorjánin luokka teki viikon excursion. Lukuvuoden lopussa ennätin ensi kertaa säveltäjänä kokeilla kuinka deadline voikaan venyä, kun duo, jonka esitin huilisti CHRISTIAN GRUNDMANNIN kanssa valmistui sopivasti konserttipäiväksi.

Suomeen palattuani arkkitehtuuriopinnot saivat vähitellen luovuttaa enemmän aikaa musiikille ja graafisille töille, joita olin alkanut harjoittaa ammattimaisesti. Jatkoin huilusoittoa Akatemiassa PETRI ALANGON ja MIKAEL HELASVUON johdolla, sävellys pysyi sivuaineena ja KYLLÖNEN sen opettajana. Kiinnostuksen kohteiden lisääntyessä muutuin hieman huonoksi oppilaaksi, sillä välillä vain suurin ponnistuksin onnistuin puristamaan muutaman tahdin näytettäväksi sävellystunnille. Saksassa olin saanut ensikosketuksen nykymusiikkiin, kun innokkaana ulkomaalaisena suostuin melkein kaikkiin Korkeakoulun soittoprojekteihin, joita minulle tarjottiin tai joihin pääsi mukaan. Poikkeuksena mainittakoon erään sävellysoppikelijan teos, jossa pään vesiämpäriin tunkeminen ei vakuuttanut minua niin paljon että olisin kokenut olleeni tarpeeksi kypsä siinä esiintymään. Kokemukset uuden musiikin parissa innostivat kuitenkin liittymään Korvat Auki! -yhdistykseen ja esiintymään sen konserteissa.

Viimeisinä vuosina ennen vuosituhanen vaihdetta säveltäminen väistyi syrjemmälle kun elämäni leimasi aktiivinen muusikkous, mikä johti kohdallani huiludiplomin suorittamiseen keväällä 1998, pariin ensipalkintoon kansallisissa huilukilpailuissa ja samaan aikaan virinneeseen yhteistyöhön mm. Suomen Huiluseuran kanssa. Uudenkaupungin elokuisen Crusell-viikon mestarikurssien aktiivioppilaanakin jaksoin yhtäjaksoisesti kymmenen vuotta. Kauaskantoisimpia päätöksiä olivat kuitenkin Mäntän Musiikkijuhlien ja Uusinta-kamariyhtyeen perustaminen.

Monipuolinen toimiminen niin muusikkona, säveltäjänä kuin graafikkona Musiikkijuhlien ja kamariyhtyeen ytimessä niiden perustamisesta saakka on ollut merkittävimpiä ratkaisuja paitsi työidentiteettini, myös henkilökohtaisen elämäni kannalta. Säveltäminen astui painokkaasti mukaan kuvioihini, kun ensimmäisillä Musiikkijuhlilla heinäkuussa 1999 esitettiin GÖSTA SERLACHIUKSEN taidemuseossa Näyttelykuvia-kvartetto. Teos huilulle, viululle, sellolle ja pianolle oli saanut inspiraationsa museon kokoelmien taideteoksista, jotka kaikki edustavat Suomen maalaustaiteen ns. kultakautta – kantaesitystä varten olivat Näyttelykuvien kaikki 15 maalausta ripustettu museon konserttitilaan. Kestoltaan 70-minuuttinen kvartetto on edelleen laajin teokseni. Sittemmin Mäntän Musiikkijuhlilla ovat saaneet kantaesityksensä tähän mennessä neljä muuta teostani sekä lukuisa määrä konserttiohjelmiin räätälöityjä sovituksia.

Säveltäjä OSMO TAPIO RÄIHÄLÄN unesta siinnyt Uusinta-kamariyhtyeen perusajatus oli koota yhteen säveltäviä muusikoita ja muusikko-säveltäjiä ja perustaa bändi. Näin myös tapahtui ja Uusinta debytoi Helsingin valkoisessa salissa tammikuussa 1999. Yhtä innokkaana olin mukana kun yhtye siirtyi seuraavana vuonna perustetun Uusinta Kustannusosakeyhtiön huomaan, joka otti päätehtäväkseen uuden suomalaisen musiikin julkaisemisen. Nyt kymmenen vuoden kuluttua

Säveltäjä ja Picasso. KUVA: JASMIN FORS.

Uusinnalla on tilillään sata nuottijulkaisua, levytyksiä, radionauhoituksia, yli sata kantaesitystä ja lukemattomia esiintymisiä Suomen lisäksi pitkin poikin Eurooppaa. Uusinta-kamariyhtye on lisäksi toisena suomalaisena yhtyeenä mukana EU:n rahoittamassa Re:New-nykymusiikkiprojektissa. Vaikka vakituksena kamariyhtyeen huilistina ja säveltäjänä sekä kustannusosakeyhtiön graafikkona ja kustannuspäällikkönä toimiminen on välillä aiheuttanut aika-tilaongelmia, on työ ollut opettavaista ja tarjonnut mieleenpainuneita hetkiä – viimeisimpänä oman soolohuiluteoksen *Noitavaino* kantaesitys huomattavan flunssan kourissa yhtyeen 10-vuotijuhlakonsertissa Helsingissä lokakuussa 2009.

Mäntän Musiikkijuhlien ja Uusinnan alkuaikoihin sattui isänmaallisen velvollisuuteni täyttämisen, jonka vuosia jatkuneiden lykkäysten jälkeen päätin viimein suorittaa Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa Lahdessa 2001. *Yli-ikäisydestä* saattoi armeijassa olla ehkä se hyöty, että onnistuin järjestämään itselleni lomaa sekä Mäntän Musiikkijuhlien että Uudenkaupungin Crusell-viikon ajaksi. Soittokunnan lukemattomien keikkojen, kuviomarsesitysten tai vähän satunnaisempien ampumarjoitusten jälkeen kuuluivat keväiset illat kasarmilla nuottien piirtämisen parissa: Musiikkijuhlia

varten kirjoitin kahta lisäosaa SAINT-SAËNSIN Eläinten karnevaaliin sekä sovitin PROKOJJEVIN Tuhkimo-baletin musiikkia pianotriolle. Crusell-viikoilla esitettiin uusintana edellisenä kesänä kantaesitystä, itse B. H. CRUSELLISTA kertovaa näytelmää, johon olin säveltänyt musiikin.

2000-luvun alkuvuosina tapasin nykyisen puolisoni, löysimme mukavan talon ja asetimme Järvenpäähän. Puolisoni toisen työn siivittämänä olen saanut tutustua lähemmin myös taiteen ja taidehistorian kiehtovaan maailmaan. 13 vuoden opintojen päätteeksi onnistuin lopulta valmistumaan musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta. Työnkuvani on sittemmin ollut monipuolinen lukuisten musiikkialalla toimivien yhteisöjen, instituutioiden ja yritysten kanssa. Kotikaupunkini Järvenpään Sibeliusviikoilla minulla on ollut kahdesti sävellyskonsertti – jälkimmäinen syksyllä 2008. Laajentunut yhteistyö Suomen Huiluseuran kanssa on tuottanut viime vuosina pedagogista materiaalia sekä levytykset kahdesta teoksestani huilu(i)lle ja jousiorkesterille. Näistä toisen, kaksi soolohuilua sisältävän teoksen *Uni* kirjoitin levytysprojektin loppumetreillä duoksi itselleni ja pitkäaikaiselle ystävälleni ja kollegalleni Sami Junnoselle. Teos saatiin onnek-

”Eikä nuottien kirjoittaminen sisällä minulle mitään mystiikkaa – säveltäminen on vain luovaa työtä ja puurtamista siinä missä vaikkapa maalaaminenkin; musiikki taas kuuloaistilla havaittava, subjektiivinen tunteisiin vaikuttava kokemus ajassa.”

kaasti purkitettua, kirjaimellisesti aivan viimeisten äänityksiminuuttien aikana.

Erityisesti omaa musiikkiani minun on vaikeaa lähteä määrittelemään. En haluaisi muutenkaan analysoida teoksia riekaleiksi hienoin sanankääntein yrittääkseni tehdä vaikutusta kollegoihin. Eikä nuottien kirjoittaminen sisällä minulle mitään mystiikkaa – säveltäminen on vain luovaa työtä ja puurtamista siinä missä vaikkapa maalaaminenkin; musiikki taas kuuloaistilla havaittava, subjektiivinen tunteisiin vaikuttava kokemus ajassa. Sävellysoopintoja mitenkään väheksymättä on tärkein oppi omalla kohdallani kertynyt kaikenlaisen musiikin soittamisesta, mieli ja korvat avoinna – oma musiikkini on synteesi kaikesta kokemastani ja pitämästäni, mitään tiettyä sävellystyylä tai -tapaa en ole koskaan yrittänyt hakea. Musiikkiani on kutsuttu *neoekspressionistiseksi*, sen on havaittu useammin kuin kerran olleen *rakenteeltaan eheää* tai *perustuvan tarkoin rajattuihin, loogisesti kehittyviin ja usein ostinatokulkuisiin motiiveihin*. Viuhkatekniikan käyttöön on kiinnitetty huomiota. Vaikka pyrinkin soitinidiomaattisuuteen, olen havainnut musiikkiani usein hallitsevan *rytmisen imun* haasteellisuudet. Erityisesti omalle instrumentille kirjoittaessani olen pyrkinyt täsmentämään uusien soittotapojen ja -tekniikoiden notaatiokäytäntöjä. Varmaa on että säveltämisen rinnalla aina kulkenut muusikkous on vaikuttanut kaikilla tavoin ajatteluuni säveltäjänä. Oli miten oli – seitsenvuotiaana ensi kerran koettu, viidellä viivalla temmeltävän 12 (en ole vielä osannut innostua neljäsosasävelaskelista) pampulan lumo ei ota haihtuakseen. •

JÄRVENPÄÄSSÄ 30.3.2010,
KEVÄISIN TERVEISIN,

Lauri Toivio

PETRI JUDIN

Olen syntynyt Pietarsaareissa v. 1969. Sävellyksiä syntyi jo lapsena instrumenttiopintojen ohessa, lähinnä omille instrumenteilleni klarinetille ja pianolle. Säveltäminen on ollut minulle aina (enemmän – ja joskus vähemmän) luonnollinen osa omaa muusikkoutta sekä musiikillista vuorovaikutusta. Muusikon ja pedagogin opinnot suoritettiin Helsingin ja Tampereen Konservatoriossa, jonka jälkeen pääsin v. 1994 Sibelius-Akatemiaan prof. Erkki Jokisen sävellysoppilaaksi. Opintoni etenivät ajoittain ”verkalleen” moninaisten töiden ohessa. Vietyäni ne onnellisesti muodolliseen päätökseen, saatoin (– v. 2007!) musiikin maisterina kuitenkin todeta läpikäyneeni sen verran niin musiikin kuin elämäni vuoristorataa, että tämän jälkeen voin jopa kutsua itseäni oikeaksi ”säveltäjäksi”. Tämä on ollut vapauttavaa ja uusia teoksia on syntynyt viime vuosina säännölliseen tahtiin.

”Leipätyönäni” (jota suinkaan en väheksy) opetan klarinetinsoittoa ja musiikkiteoriaa sekä nykyisellä asuinpaikkakunnallani Vaasassa että Pietarsaareissa. Erilaiset keikkatehtävät orkestereissa ja

teatterissa täydentävät toimintakenttäni ja antavat paitsi uusia virikkeitä, myös tarpeellisen kontaktipinnan alueen musiikkielämään. Toimin myös kotikaulungissani konsertteja järjestävän Vaasan Kamarimuusikkojen puheenjohtajana. Tuotantoni käsittääkin runsaasti kamarimusiikkia, mutta on laajentunut viime aikoina myös orkesteri- ja vokaalimusiikin suuntaan. Tyyliäni voisin luonnehtia lähinnä ekspressionismin ja kolorismin hengessä syntyneeksi, mutta ilmaisultaan modernistiseksi taipuneeksi. Tämän lisäksi olen vakavasti sitä mieltä että huumorilla ja sisulla on lupa vaikuttaa siihen mitä teen. Jos sille päälle satun, voin tehdä välillä vaikka jazz-vaikutteista käytösmusiikkiakin. Uudelle avoin mieli on välttämätön apu jokaiselle säveltäjälle!

Suurimuotoisimmista teoksistani Vaasan kaupunginorkesteri on kantaesittänyt orkesteriteoksen Meta II v. 2006 HANNU NORJASEN johtamana, sekä Legendan jousille v. 2004, kapellimestarinaan DMITRI SLOBODENIOUK. Uusin kantaesitys Vaasassa oli syksyllä 2009 4 Preludia orkesterille Kansainvälisessä JORMA PANULA -kapellimestarikilpailussa. Tuolloin teoksen johti kaikkiaan 10 välierään osallistunutta kapellimestaria. •

Petri Judin

VELI KUJALA

Aloitin musiikkiopinnot 8-vuotiaana harmonikalla, jota veivaamalla olen tutustunut monenlaiseen musiikkiin. Varsinainen intohimoni musiikin tekemiseen heräsi yläasteella mm. Charlie Parkerin ja Pekka Pohjolan tuotantoon törmätessäni. Innostuin jazzista ja fuusiosta niin paljon, että ryhdyin opiskelemaan omin päin jenkki kirjoista jazzharmoniaa ja improvisointia. Jatkoisin näitä opintoja Oulun konservatoriossa Vesa Valkaman johdolla ja samalla aloin pikkuhiljaa kiinnostua myös modernimmasta harmoniamailmasta, johon jazzharmonia tarjoaa mielestäni oivan johdatuksen. Varsinaisia sävellysopintoja tein Sibelius-Akatemiassa sivuaineisesti Harri Wessmanin johdolla ja myöhemmin jatkokoulutuksessa Tapio Nevanlinnan johdolla, ja opiskelin myös orkestraatiota Vladimir Agopovin johdolla. Varsinaisten opintojen lisäksi koen myös oppineeni säveltämisestä erittäin paljon soittaessani laajalti sekä vanhaa että erityisesti uutta musiikkia, joka työllistää minua soittajana tällä hetkellä eniten jazzin ja improvisoinnin ohella.

Vaikka ensimmäiset raapustukseni syntyivät jo noin 12-vuotiaana, varsinaisiksi sävellyksiksi voi nimittää vasta 2000-luvun tekeleitäni. Hyvin nopeasti syntynyt urkukappale *Azul* on varmasti toistaiseksi esitetyin teokseni. Muutenkin olen säveltänyt paljon uruille, joka tarjoaa erittäin paljon kiinnostavia mahdollisuuksia.

Jostain kumman syystä olin jo teini-iässä kiinnostunut mikrotonaalisuudesta, jota ei tietenkään omalla soittimellani pystynyt toteuttamaan. Lainasinkin pari vuodeksi paikalliselta musiikkiyhdistykseltä pasuunan, jota soittelin silloin tällöin ja yritin sitä kautta päästä käsiksi mikrointervallimaailmaan. Innostus kuitenkin laantui jossain vaiheessa, mutta palasi hyvin voimakkaasti SAMPO HAAPAMÄEN ansiosta. Kehittelimme Sampon kanssa ¼-sävelaskelharmonikan, jolle hän sävelsi ensimmäisen konserton. Saatuani soittimen vuonna 2006 ryhdyin myös

VILLE RAASAKKA

Veli Kujala. KUVA: HEIKKITUULI.

itse säveltämään sille teosta, ja lopputuloksena oli viime vuonna valmistunut tähänastisen tuotantoni laajin teos, 45-minuuttinen *Hyperchromatic Counterpoint* ¼-sävelaskelkurtulle ja 5.0 surround-ääninauhalle, jossa olen pyrkinyt löytämään useita erilaisia tapoja suhtautua ¼-sävelaskelisuuteen. Mikrotonaalisuuden lisäksi olen nykyään myös hyvin kiinnostunut mikrorytmiikasta (esimerkkinä vaikkapa epätäydetydet trioli-, kvintoli- ja septoliryhmät), jota tulen varmasti tulevaisuudessa josakin muodossa käyttämään. •

Veli Kujala

Vielä suppeaan teosluettelooni kuuluu näyttämö-, orkesteri-, kamari-, soolosoitin-, vokaali- ja elektroakustista musiikkia. Aloitin Sibelius-Akatemiassa sivuaineisena sävellyso opiskelijana Tapani Länsiön johdolla. Veli-Matti Puumalan johdolla aloitin pääaineopinnot vuonna 2002, ja hänen johdollaan myös päätän opintoni tänä vuonna. Täydensin taitojani keväällä ja kesällä 2008 Pariisissa säveltäjä Georges Aperghisin yksityisopintona.

Säveltäjänä haluan laatia jokaisen teoksen sille yksilöidyn konseptin varaan. Joitain ilmiöitä toistuu kuitenkin kappaleesta toiseen. Rakennan harmoniani nykyään joko konkreettisen äänimateriaalin tai jonkin akustisen ilmiön simuloinnin varaan. Laadin teoksiini aina rytmisen luurangon hieman ELLIOTT CARTERIN musiikin tapaan. Hiljattain olen kiinnostunut säveltämisestä erilaisia äänihahmoja sommitellen, osittain siksi, että laadin kirjallista lopputyötäni Sibelius-Akatemialle HELMUT LACHENMANNIN musiikin teorianmuodostuksesta.

Sävellyso pintojen lisäksi olen osallistunut mestarikursseille opettajanani mm. yllämainittu Helmut Lachenmann sekä JONATHAN HARVEY, BENT SØRENSEN, MAGNUS LINDBERG ja GEORGES APERGHIS. Elektroakustista musiikkia olen opiskellut Sibelius-Akatemiassa, Acanthes-kesäakatemiassa sekä orkesterisäveltämistä Radion Sinfoniaorkesterin ja Jyväskylä Sinfonian workshopeissa. Ensi kesänä täydennän sävellyso pintojani Darmstadtin kesäakatemian kursseilla mm. ENNO POPPEN johdolla.

Kulttuurivientiä ja -tuontia olen nykymusiikin tuottajana harjoittanut mm. järjestämällä Uusinta-kamariyhtyeelle (jonka intendentinä toimin 2006–2009) konsertteja Ensemble Adapterin (DE) ja Ensemble Alephin (FR) kanssa, toimiessani Ung Nordisk Musik –festivaalin toimikunnassa yhdessä JARKKO HARTIKAISEN kanssa vuodet 2006–2010 sekä ollessani Helsingin Juhlaviikkojen

Uusinta-kamariyhtyeen ja Helsingin Kamarikuoron Beat Furrer –konsertin ohjelmasuunnittelijana yhdessä NILS SCHWECKENDIEKIN kanssa. Tuottajan työhön perehdyin alun perin ollessani Korvat auki! -yhdistyksen puheenjohtaja vuodet 2003–2006.

Teoksiani ovat esittäneet mm. Ensemble Gagego! (Ruotsi), Uusinta-kamariyhtye, Helsinki Kitaraduo, WALTERI TORIKKA, tulevia tilauksia ovat tehneet mm. Defunensemble, Ensemble cras (Saksa) ja Quatuor Duggan (Sveitsi). Olen osallistunut musiikillani mm. yhteis-eurooppalaiseen Re:New Music –projektiin, ja kappaleitani on esitetty mm Ung Nordisk Musik –festivaalilla (Ruotsissa), Musica nova Helsingissä, Musiikin Aika –festivaalilla, Lappeenrannan laulukilpailussa 2010, Riigan Musiikkiakatemiassa (Latvia) sekä Suså-festivaalilla (Tanskassa).

Olen vilpittömän onnellinen päästesäni osallistumaan Suomen Säveltäjien toimintaan ja olemaan jäsenyydelläni osa arvostettua ammattikuntaa. •

Ville Raasakka

Ville Raasakka.

Herman Rechberger

HELLENIKON IDYLLION

”MUUSIEN TALVIPUUTARHA” -RESIDENSSI KREIKAN PELOPONNESOKSESSA

En syyttä rakasta tätä maata yli kaiken. Kouluaikana opiskelin muinaiskreikkaa ja tutustuin jo nuoruudessa Kreikan musiikkiin, filosofiaan ja kirjallisuuteen. Samaan hengenvetoon täytyy kuitenkin todeta, että suurin osa tämän päivän kreikkalaisista ei ole enää kovin hyvin perillä vahvasta, rikkaasta muinaiskulttuuristaan. Kielireformi, junta ja modernisoinnin pyrkimykset ovat tehneet tehtävänsä. Silti, Kreikka on länsimaisen demokraattisen ajattelun kehto ja lukuisat vierasperäiset sanat ovat kreikkalaista alkuperää: taksi, psykke, katastrofi (joka tarkoittaa nykyään ”alamäkeä”), liturgia, analogi, xylitoli, matematiikka, astronomia, tekniikka, musiikki, dynamiikka, tragedia, komedia, teatteri, koulu (”skoleion” = taivutettu vitsa), kuoro, orkesteri, melodia, harmonia, sfääri ja satoja muita.

Vaikka olenkin huono turisti (massaturismin merkityksessä), olen tähän asti lukuisilla käynneilläni tutustunut Kreikkaan enimmäkseen turismin näkökulmasta. Kuitenkin oleskelin aikaisemmin syrjäisillä seuduilla Kreetan vuoris-tossa, Sifnos-saaren tuulimyllyssä ja autoillien Makedonian pikkukylissä. Näistä aidoista paikoista palatessani jouduin aina uudelleen massaturismin koneistoon, jossa tarjoillaan ”turistiystävällistä” kreikkalaista ruokaa, myydään ”aito” APOLLON kuva, josta puuttuu lyyrasta yksi kieli ja eilen lyötyjä muinaiskolikoita. Lisäksi taksikuskit huiputtavat sen kuin kerkiävät (tämä ehkä ei ole varsinainen kreikkalainen ilmiö). Sitä huolimatta rakastan tätä maata ja sen asukkaita yli kaiken.

Täällä vierailulla vältin turismia. Kiitos ystävälleni ja paikan omistajalle ANDREAS DREKISILLE jonka ansiosta minun oli mahdollista kokea ”puhdas Kreikka” Selianitikassa sijaitsevassa ”Hellenikon Idyllion”-residenssissä. Selianitika on n. 1000 asukkaan pikkukylä, jossa on eloa ja palvelua joka lähtöön.

Talvisaikana uinuva ja ajoittain sateinen, mutta mukavan lämmin (9–20 C). Korintin etelälahden rannalla sijaitseva Selianitikan kylä kuuluu (6 km Aigionista ja 26 km Patraksesta) ehkä Pohjois-Peloponnesoksen kauneimpiin. Näin ainakin väittävät kreikkalaiset, jotka muodostavat 95 % paikallisturisteista. Pitkän pääkadun varrelta löytyy kaikki mitä ihminen tarvitsee: 2 kioskia, 2 kahvilaa, 2 lihakauppaa, leipuri, 2 konditoriaa, 2 vihanneskauppaa, kalakauppa ja kirkko (jos siltä tuntuu), sekä pieni supermarket. Merenrannalla voi ihailla kristallinkirkasta vettä, ja jos nälkä yllättää, löytyy edullisia ravintoloita jokaiseen makuun. Hellenikon Idyllion sijaitsee 50 m rannasta.

Olen sitä ikäluokkaa, joka kasvoi aikoinaan Itävallassa samantyyppisessä kylässä, josta puuttuivat nuo ”elintarvikeparatiisit”, joissa myydään turhia eksoottisia hedelmiä ja muoviin pakattua, valmiiksi marinoitua kanaa ja lihaa. Selianitika toi mieleeni nämä kulta-ajat. Kuinka leppoisaa onkaan jutella liha-kauppiiaan tai leipurin kanssa muutenkin kuin ”19 euroa, kiitos” kassakoneen kilinän säestyksellä. Ymmärrän kyllä, että nopeatahtinen elämä vaatii kaupunkilaisille nopeatahtista palvelua, mutta miksi tämä sama rumba on meillä levinnyt maaseudulle? Sitä paitsi kreikkalaisista kyläkuppiloista puuttuvat örisijät, ja erimielisyydet ratkaistaan useammin kovaäänisellä väittelyllä kuin mottamalla päin näköä.

Selianitika on erilainen. Jokapäiväinen silmänilo. Talvella näkee Korintinlahden molemmilla puolella osittain lumenpeitossa olevia vuoria (jos suomalaisille tulee tämän luonnonilmiön takia koti-ikävä). Itse kylässä on pikku taloja puutarhoineen, joissa kasvaa valtavat määrät appelsiini-, greippi- ja sitruunapuita. Joka paikassa tapaa vieraanvaraisia, auttavaisia ja neuvovia ihmisiä. Jos oppii vielä muutama sanan kreikkaa, avautuu aivan toisenlainen maailma. Kreikkalaiset rakasta-

vat keskustelemista ja ovat tavattoman uteliaita. Voi tietysti tapahtua niinkin, että vastapuoli luulee vieraan hallitsevan kielen. Minulle tapahtui juuri näin. Jouduin selittämään kynän, paperin ja käsien avulla kotimaani veropolitiikkaa. Mutta ei mitään hätää, jotkut osasivat jopa muutaman sanan englantia ja saksaa. Selianitikassa voi myös talvella ostaa kioskista saksan- ja englanninkielisiä päivä- ja aikakauslehtiä. Melkein aina auki olevin kioskien valikoima on häkellyttävä. Sieltä löytyy usein tavaroita, joita ei edes myydä tavallisissa kaupoissa.

HELLENIKON IDYLLIONIA on vaikeaa kuvata muutamalla sanalla. Suosittelen käyntiä suomenkielisillä nettisivuilla (jotka päivitetään lähiviikkoina). http://www.idyllion.gr/finnisch_allg_informationen.htm

Sitä kutsutaan ”Muusien puutarhaksi” ja nimi osuu naulan kantaan. Talvisaikana se on rauhallinen paikka, ideaali säveltäjille ja kirjailijoille, myöhäiskevästä loppusyksyyn tarjoa tämä luonnon keskellä sijaitseva ”taiteen paratiisi” lukuisia konsertteja, filosofisia seminaareja ja symposiumeja. Tämän kauden asiakkaat muodostuvat enimmäkseen saksalaisista nuorisoorkestereista ja -kuoroista. Pää tarkoituksena on, että vieraat tutustuvat toisiinsa, vaihtavat kokemuksia ja tietoja, mutta paikka takaa tietysti myös yksilöllisen työrauhan. Yhdessäolo virkistävässä, inspiroivassa ympäristössä on erittäin palkitsevaa. 4000 m² puutarhan keskellä sijaitsee kreikkalaistyyliin rakennettu iso huvila terasseineen. Tontilla on päärakennuksen lisäksi myös kaksi bungalowia huoneistoineen. Kaikki tilat ovat hyvin toimivia. Joka asunnossa on oma, hyvin varustettu keittiö ja WC/suihku. Klubihuoneen kirjastosta löytyy lukemista joka lähtöön, filosofiaa, taiteesta, teatterista, musiikista (myös laaja nuottikirjasto sekä CD-valikoima, erityisesti kreikkalaista klassista ja uutta musiikkia). Talosta löytyy myös soitti-

”Puutarhan antimet (myös talvella runsaasti appelsiineja, greippejä, sitruunoita, khakihedelmiä sekä kaikenlaisia vihanneksia ja yrttejä) ovat vieraiden vapaasti käytettävissä.”

mia: flyygeli, 2 pianoa, sähköpiano, lyömäsoittimia, kitara, kontrabasso ja sello. Jos haluaa tutustua antiikin Kreikan lyyraan, sekin onnistuu.

HELLENIKON IDYLLION on myös paikka, jossa halutaan elvyttää kreikkalaista antiikin kulttuuria. Omistaja Andreas Drekiksen (joka puhuu muuten myös loistavasti saksaa) päämääränä on tuoda ihmiset elävästi lähelle Kreikan muinaiskulttuuria. Hän itse asuu talvella Ateenassa. Meidät on vaimoni SOILEN kanssa pestattu ensi talveksi HELLENIKON IDYLLIONin isäntäpariskunnaksi ja päätehtävämme on saada suomalaiset vieraat viihtymään entistä paremmin sekä tarvittaessa auttamaan ja opastamaan heitä omalla äidinkielellään. Olen myös lupautunut pitämään lyhyen kreikkankielen alkeiskurssin asiasta kiinnostuneille.

Puutarhan antimet (myös talvella runsaasti appelsiineja, greippejä, sitruunoita, khakihedelmiä sekä kaikenlaisia vihanneksia ja yrttejä) ovat vieraiden vapaasti käytettävissä. Talossa on oma puutarhuri (NIKOS) ja yleismies kaikenlaisille remonttitarpeille (PETROS). Puutarhassa sijaitsee iso kiviuuni, jossa voi valmistaa vaikka lammasta kreikkalaiseen tapaan.

Luonnonläheinen Selianitika ja HELLENIKON IDYLLION ovat tervehdyttävät vaihtoehdot kaupunkiresidensseille. Tämä residenssi on omiaan luoville, uteliaille, kontaktihaluille ja taiteilijoille ja muusikoille, jotka haluavat kokea kreikkalaisen Kreikan. Hellenikon

Idyllion on sopiva sekä senioreille että lapsiperheille. Jos haluaa tutustua muihin paikkoihin, tarjoavat hyvin toimivat ja uskomattoman halvat bussiyhteydet kyydin melkein mihin tahansa Peloponnesoksella. Historialliset paikat kuten Epidauros, Olympia, Sparta, Kalamata ja Delfoi ovat kaikki vain päivän matkan päässä. Lautalla pääsee Korintinlahden toisen rannan pikkukyliin. Ja jos matkustaminen ei kiinnosta, voi yksinkertaisesti istua Hellenikon Idyllionin terassilla ja ihailla luontoa.

Selianitika ei voi enää tulla kreikkalaisemmaksi kuin se on. Kannattaa kokea pieni hengähdys bysanttia ja käydä sunnuntainan kylän isossa ortodoksisessa kirkossa, jossa voi kuunnella papin kiehtovaa mikrotonaalista laulua. Kutsuin itse tätä kokemusta ”oliiviöljyksi korville”.

Residenssin hinnoittelu perustuu non-profit järjestelmään. Vieraat eivät maksa varsinaista vuokraa, vaan asumisesta maksetaan ns. ylläpitokustannukset (sähkö, vesi, puutarhan hoito, kirjaston ja soittimien kunnossapito, internet). Hintoihin kuuluu myös vieraiden tapaturmavakuutus. Huoneiden tai huoneistojen koko vaihtelee 2 ½ huoneesta (oma keittiö ja WC/suihku, usein myös terassi), 1 huoneen mini-studioihin (hyvin pieniä). Kaikissa huoneissa on internet-yhteys ja puhelin. Hinnat vaihtelevat huoneen koosta riippuen siten, että isoimmista asuinhuoneistoista maksetaan 180–200 € viikossa (yhdelta/kahdelta) ja pienemmistä 90–100 € viikosta (yhdelta/kahdelta). Majoituskapasiteetti on toistaiseksi 7 huonetta. Pitkäaikaisvieraat asetetaan etusijalle. Minimioleskeluaika on 2 viikkoa, maksimi 5 kuukautta (3–5 kuukauteen tulee 10 % alennus kokonaishinnasta). Ylimääräisistä henkilöistä peritään 15 % kokonaishinnasta.

Hieman kalliimpi vaihtoehto on vielä olemassa, mikäli majoitusmahdollisuudet HELLENIKONISSA loppuvat. Viereinen hotelli Kanelli tarjoaa

talvisaikana majoitusta 36 €/hlö ja 45 €/2 hlöä kahden hengen huoneessa/päivä (sis. aamiaisen). Siis viikkohinnaksi tulisi 252–315 €. Vieraat voivat silti käyttää mahdollisuuksien mukaan HELLENIKON IDYLLIONin yhteisiloja.

Matkakustannukset: Talvella on todella edullisia lentoja Suomesta Ateenaan. Lentoasemalta pääsee metrolla kaupungin keskustaan (6 €). Taksilla mennään Kifissou bussiasemalle (n. 6–8 €). Bussi Aigioniin kestää 2½ tuntia (n. 14 €). Aigionista HELLENIKON IDYLLIONiin 8 km (taksi n. 8 € tai bussilla 1,60 €).

Residenssiin otetaan vieraat varausjärjestyksessä huomioon ottaen oleskelun pituus.

Lisätietoja ja varaukset: HERMAN RECHBERGER (puh. 0400 875270 tai sähköposti here@saunalahti.fi). Edullisten lentolippujen hankinnassa kannattaa ottaa yhteyttä SOILE RECHBERGERIIN (045 65 29 328 tai sähköposti soiler@operamail.com). Täydelliset hintatiedot ja huoneistojen pohjapiirustukset julkaistaan lähiaikoina suomenkielillä verkkosivuilla. •

Herman Rechberger

KANTAESITYKSIÄ

27.11. 2009 HERMAN RECHBERGER:

Musica de Montagna. Paul Hübner (trumpetti, didgeridoo, alppitorvi, double bell trumpet), Andrea Carola Kiefer (harmonikka) ja Ingólfur Vilhjámsón (bassoklarinetti). Helsinki, Sibelius-Akatemia. 2. palkinto sävellyskilpailussa ja erikoispalkinto

5.2. PETER HILLI: *Tonen vi ärvde*.

Teksti: Britta Holmlund. Guf-kören, joht. Peter Hilli. Helsinki, Berghyddan, Gammelstaden. Sävelletty Guf-kuoron 100-vuotisjuhlaan.

13.2. KYÖSTI HAATANEN: Musiikkia operettiin *Yön Ruhtinas*. KH Digital Symphony Orchestra, Teatteri Imatran kuoro, sol. Laura Pyrrö (sopraano) ja Raimo Sirkiä (tenori). Teatteri Imatra.

14.2. TAPIO TUOMELA: *Rondino* naiskuorolle. Kaari-ensemble, joht. Saara Aittakumpu. Helsinki, Kansallismuseo.

18.2. JAN VAINIO: *Fujiko's Fairy Tale*, konsertto beatboxajalle ja jousiorkesterille. Mikkelin kaupunginorkesteri, joht. Claudio Ordaz, sol. RudiRok. Mikkel, Martti Talvela -sali.

22.2. KIMMO HAKOLA: *Appassionata* op. 76 sellolle ja pianolle. Turku, Sigyn-Sali. Turun XI Sellokilpailun tilausteos.

13.3. MATTHEW WHITTALL: *Konsertto käyrätorvelle ja jousille*. Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri, joht. Juha Kangas. Kokkola, Snellman-sali.

13.3. JOVANKA TRBOJEVIC:

Sävellyskonsertti, Sibelius-Akatemian kamarimusiikkisali.

Hysteria (as seen by T.S. Eliot)
Hello, darling – nothing personal
The Ashvamedha Horse

Creation Game – konserttiversio
Ismo Eskelinen (kitara), Raoul Björkenheim (sähkökitara), Aija Puurtinen (laulu), Jovanka Trbojevic (piano) ja James Andrean (elektroniiikka)

14.3. JUHO KANGAS: Uusi teos jousiorkesterille. Arcos Chamber Orchestra, joht. John-Edward Kelly. Berliini, Konzerthaus.

18.3. ADAM VILAGI: *Organic*. Kuopion kaupunginorkesteri, joht. Atso Almila. Kuopio, Musiikkikeskus.

21.3. ADAM VILAGI: *Wild* huilulle, fagotille ja pianolle. Trio 37. Itävalta. Linz.

21.3. MATTHEW WHITTALL: *Sion, prisä din Gud*. Olaus Petrin kirkon kuoro, joht. Peter Peitsalo. Helsinki, Olaus Petrin kirkko.

23.3. SEBASTIAN FAGERLUND: *Staden*, laulusarja. (1. Anonym, teksti: Claes Andersson, 2. Staden, teksti: Bo Carpelan, 3. Min Framtid, teksti: Edith Södergran). Angelika Klas (sopraano) ja Tuula Hällström (piano). Helsinki, Sibelius-Akatemian konserttisali.

26.3. JOHANNA ERÄNKÖ: *Caprice finnois*. Sini Virtanen (viulu). New York, Rochester. Women in Music Festival.

30.3. PAAVO HEININEN: *Sonaatti alttoviululle ja pianolle*. Jouko Mansnerus (vla) ja Ilmo Ranta (pno). Helsinki, Sibelius-Akatemian konserttisali.

8.4. LEIF SEGERSTAM: *Sinfonia nro 231*. Helsingin kaupunginorkesteri, joht. Leif Segerstam. Helsinki, Finlandia-talo, klo 19.00.

8.4. MATTHEW WHITTALL: *A world only dreamed*. II osa Paul Rochbergin tekstiin. Hanna Kinnunen (alttohuilu), Riitta-Liisa Ristiluoma (alttoviulu), Jutta Seppinen (mezzosopraano) ja Hedi Viisma (kromaattinen kantele). Helsinki, Saksalainen kirkko, klo 19.00.

9.4. TAPIO TUOMELA: *Alkusoitto*. Joensuun kaupunginorkesteri, joht. Esa Heikkilä. Joensuu, Carelia-sali, klo 19.00.

9.4. VILLE MATVEJEFF: *ad Astra*. RSO, joht. Jakub Hrusa. Helsinki, Johanneksen kirkko, klo 19.00. YLEn tilaus.

13.4. AKI YLI-SALOMÄKI: *Täplät*. Se ensemble, joht. Santtu-Matias Rouvali, sol. Eeva-Kaisa Rönkä (oboe). Helsinki, Tempeliaukion kirkko, klo 19.00.

14.4. HEINZ-JUHANI HOFMANN: *...ja paina vasten sydäntä*. Anu Komsa ja Piia Komsa (sopr). Tampere-talo, Pieni sali, klo 19.00. Tampere Biennalen tilaus.

15.4. JUHA T. KOSKINEN: *Une fête chez M. de Saint-Fond pour 2 guitares*. Helsinki-kitaraduo. Tampere, Teatteri Telakka, klo 12.00. Tampere Biennale.

15.4. ARI ROMPPANEN: *Kitarakonsertto*. Mikkelin kaupunginorkesteri, joht. Patric Gallois, sol. Kai Nieminen. Mikkel, Martti Talvela-sali, klo 19.00.

15.4. KAI NIEMINEN: *Konsertto käyrätorvelle ja jousille*. Mikkelin kaupunginorkesteri, joht. Patric Gallois, sol. Tommi Hyytinen. Mikkel, Martti Talvela-Sali, klo 19.00.

16.4. OLLI KORTEKANGAS: *Ciaccona*. Kari Vuola (urut). Tampere, Tuomiokirkko, klo 12.00. Tampere Biennale.

17.4. LOTTA WENNÄKOSKI: *Metsäkoulu*. Rantamäki-kvartetti. Tampereen taidemuseo, klo 13.00 ja 15.00. Tampere Biennale.

17.4. TAPIO TUOMELA: *Jousikvartetto The Fiddler*. Jousia-kvartetti. Tampere-talo, Pieni Sali, klo 17.00. Tampere Biennalen tilaus.

17.4. KLAUS WIEDE: *String Quartet*. Jousia-kvartetti. Tampere-talo, Pieni Sali, klo 17.00. Tampere Biennale.

18.4. Elektroakustinen iltapäivä, Tampere, Telakka, klo 13.00-16.00. Tampere Biennale.

PAOLA LIVORSI: *Ákâsh* viululle, alttoviululle ja live-elektroniikalle.

SAMI KLEMOLA: *Cantabile, crudo*

RIIKKA TALVITIE: *Välimerkkisinfonia*

TIM PAGE: *Curl*

ANTTI AUVINEN: *Palo Inferno*

defunensemble, Tampereen ammattikorkeakoulun opiskelijoita

18.4. KAJ-ERIK GUSTAFSSON: *Paimenpastoraali*. Suomen Mieskuoroliiton ja Tapiolan seurakunnan tilausteos. 5. kansainvälinen Leevi Madetoja-mieskuorokilpailu. Espoo, Tapiolan kirkko, klo 10.00.

25.4. OLLI KORTEKANGAS: *Klarinettkvintetto*. Oulu Sinfonian muusikoita. Oulu, Lyseon juhlasali, klo 14.00.

5.5. PERTTI JALAVA: *Hehku (version b)*. Akademos Quartet. Turku, Sibelius-museo, klo 19.00. Pertti Jalavan sävellyskonsertti.

7.5. LEIF SEGERSTAM: Sinfonia nro 195 *”Yes, Pray...:light:Si, Be, ljus...”*. Beethoven Orchester Bonn, joht. Leif Segerstam. Saksa, Bonn, Beethovenhalle, klo 20.00.

8.5. Kuopion kaupunginorkesteri, joht. Atso Almila. IV Kuopio-sävellyskilpailun finaali. Kuopion Musiikkikeskus, klo 14.00.

SAMI BALDAUF: *Uppo-Nalle ja Merikarhun tytär*.

KYÖSTI HAATANEN: *Uppo-Nalle löytää ystävän*

19.5. KIMMO HAKOLA: *Sinfonia nro 1*. RSO, joht. Sakari Oramo. Helsinki, Finlandia-talo, klo 19.00. YLEn tilaus.

19.5. TOMI RÄISÄNEN: *Elevator Music on Mars*. USA, Chicago, The Harris Theatre for Music and Dance.

22.5. LAURI MÄNTYSAARI: *Unikuvia*. Kampus-sinfonietta, joht. Markus Yli-Jokipii. Turku, Sigyn-Sali, klo 18.00.

22.5. MINNA LEINONEN: *Tähtien synty* sekakuorolle. Wiipurilaisen Osakunnan Laulajat, joht. Jutta Seppinen. Helsinki, Tempeliaukion kirkko, klo 19.00.

25.5. ILARI KAILA: *Like Crows in the Rain*. Elisabeth Holmertz (sopraano), Hedi Viisma (kantele), Hanna Kinnunen (huilu), Mikko Raasakka (klarineti) ja Seeli Toivio (sello). Helsinki, Tempeliaukion kirkko, klo 19.00.

28.5. KIMMO HAKOLA: *Tilausteos elektroakustiselle harpulle, huilulle, viululle, alttoviululle ja elektroniikalle*. Lily-Marlene Puusepp (elektroakustinen harppu), Hanna Kinnunen (huilu), Linda Hedlund (viulu), Maya Egashira (alttoviulu) ja Timo Kurkikangas (elektroniikka). Helsinki, Sibelius-Akatemian konserttisali, klo 19.00.

4.6. SEBASTIAN FAGERLUND: *Exhibit*. Danish Chamber Players. Tanska, Kööpenhamina.

11.6. AULIS SALLINEN: *Pianotrio*. Naantalin kirkko, klo 19.00. Naantalin Musiikkijuhlien tilaus.

15.6. ILKKA KUUSISTO: *Taipaleen-jokiooppera*. Libretto: Panu Rajala. Vaasan kaupunginorkesteri, joht. Mikk Murdvee. Rooleissa mm. Juha Kotilainen, Helena Juntunen, Heikki Aalto ja Jussi Merikanto. Ilmajoki, Ooppera-areena, klo 19.00.

23.6. MAGNUS LINDBERG: *Uusi teos*. New York Philharmonic, joht. Alan Gilbert. New York, Avery Fisher Hall.

25.6. LEIF SEGERSTAM: *Sinfonia nro 204, NW71U (a life-booking code)*. Symfonisch Orkest van de Vlaamse Opera, joht. Leif Segerstam. Belgia, Gent, Vlaamse Opera.

8.7. JYRKI LINJAMA: *Die Geburt des Täufers*. Kirkko-ooppera. Wiener Kammerphilharmonie, joht. Claudius Traumfellner, ohj. Yoshi Oida, sol. mm. Ursula Langmayer, Daniel Johannsen ja Daniel Schmutzhard. Itävalta, Ossiachinluostarikirkko. Carinthischer Sommerfestin tilaus.

PERTTI JALAVAN 50-VUOTISSÄVELLYSKONSERTIT

4.5. KLO 19.00 PAIMIOSALI, VISTANTIE 18, PAIMIO

5.5. KLO 19.00 SIBELIUSMUSEO, PIISPANKATU 17, TURKU

Ohjelma:

Hekku, jousikvartetto no 3 KE (2007/2008)

Kuusi miniatyyriä kitaralle (1998)

Kuvia kevätpurolta, jousikvartetto no 1 (2006/2009)

Huuhkaja, kitaralle ja jousikvartetille (2009)

Esiintyjät:

Kitarataiteilija KIMMO RAHUNEN ja AKADEMOS-JOUSIKVARTETTI (Puola)

Liput 8 € / 4 €

5.5.2010 Sibeliusmuseon konsertin järjestämistä ovat tukeneet Oskar Öflunds stiftelse ja LUSES.

Viikkoa ennen kyseisiä konsertteja 28.4.2010 Pertti Jalavan jazz-yhtye ”PEPPE JALAVA BAND” julkistaa Sibeliusmuseon konsertissaan Alba-levymerkillä julkaistavan, Jalavan teoksia sisältävän levyn ”Go to the Beach”.

Lisätietoja antavat:

PERTTI JALAVA, 040-8279762

KIMMO RAHUNEN, 050-5670465

jalavapertti@yahoo.co.uk

krahunen@gmail.com

VUODEN 2010 TEATTERIMUSIIKKI TEKÖ

Suomen Säveltäjät ry jakoi yhdessä ELVIS ry:n kanssa Vuoden musiikkiteatteriteko -palkinnon. ensimmäisessä teatterialan järjestämässä Thalia-gaalassa.

Palkinto annettiin RONI MARTINILLE musiikista teokseen *Peppi Pitkätossu*, jonka esitti ja tuotti Tanssiteatteri Compania Kaarimartin.

Palkintoraati totesi palkitusta teoksesta ja sen tekijästä seuraavaa:

Säveltäjä Roni Martin – muita työryhmän jäseniä unohtamatta – loi kokonaisvaltaisen tanssiteatterielämyksen laadukkaasti toteutettuna teoksessa *Peppi Pitkätossu*.

Musiikkiteatteriteon myöntänyt lautakunta asetti jo ensimmäisessä kokouksessaan tulevalle voittajateoksen musiikille suuret odotukset ja vaatimukset. Teoksen musiikilta edellytettiin muun muassa uutta luovaa, rajoja rikkovaa näkemystä ja elämyksellisyyttä. Myös musiikin rakenteellista merkittävyyttä kokonaisteoksessa ja tietoista suhdetta käsikirjoituksen, juonen ja teoksen keskeisen tematiikan suhteen korostettiin.

Säveltäjä Roni Martin onnistui lautakunnan asettamien edellytysten toteuttamisessa: yllätyksellisyyttä oli jo perusasetelmassa, jossa Pohjolan oma Peppi ja muu seurue tanssivat flamencoa läpi teoksen. Sellaista ei ole ennen nähty ja parasta olikin, että kontrastinen lähtökohta toimi mainiosti. Ehkä on niin, että epäkonventionaalille Peppi Pitkätossulle pitää säveltää teoksen odotuksiin nähden yllätyksellistä musiikkia, jotta vastakohtiin perustuva jännite voi rakentaa alusta loppuun säilyvän voimakkaan tunnetilan.

Palkinnon ojensi gaalassa palkintoraadin puheenjohtaja OLLI KOSKELIN. Muut raadin jäsenet olivat PIRJO BERGSTRÖM ja ESA HELASVUO. •

POHJOISMAINEN ELOKUVAMUSIIKKI- PALKINTO

Niin ikään yhdessä ELVIS ry:n sekä muiden pohjoismaisten säveltäjäjärjestöjen kanssa yhdistys oli jakamassa Pohjoismaista elokuvamusiiikkipalkintoa Göterborgin kansainvälisellä musiikkifestivaalilla. Palkinnon voittaja oli DANI STRÖMBÄCKIN musiikki KLAUS HÄRÖN ohjaamaan elokuvaan *Postia pappi Jaakobille*. Strömbäckin musiikki voitti myös elokuvamusiikin Jussi-palkinnon helmikuussa. Pohjoismaisen palkintoraadin suomalaisedustajana oli HEIKKI ELO. •

Roni Martin. KUVA: LOTTE ESTMAN - WENNSTRÖM.

ONNITTELEMME

KALEVI AHOA, jonka orkesterimusiikkia sisältävän äänitteen *Rituals* Yleisradion musiikkitoimittajat ja –tuottajat valitsivat vuoden 2009 levyn. Levylle on tallennettu sävellykset *Kysymysten kirja* PABLO NERUDAN tekstiin, Konserto alttoviululle ja kamariorkesterille sekä Sinfonia nro 14 *Rituaaleja*. Rovaniemen kirkossa äänitetyllä, BISin julkaisemalla levyllä soittaa JOHN STORGÅRDSIN johtama Lapin kamariorkesteri. Solisteina esiintyvät MONICA GROOP (mezzosopr), ANNA KREETTA GRIBAJCEVIC (vla) sekä HERMAN RECHBERGER (arabialaiset ja afrikkalaiset lyömäsoittimet).

KAIJA SAARIAHOA, jolle myönnettiin Léonie Sonningin musiikkipalkinto 2011. Léonie Sonningin musiikkipalkinto on arvostettu musiikkipalkinto, joka jaetaan vuosittain kansainvälisesti tunnustetulle säveltäjälle, muusikolle tai kapellimestarille. Palkintoa on jaettu vuodesta 1959 lähtien ja Kaija Saariaho on 11. säveltäjä, jolle se on myönnetty. Aiempia saajia ovat olleet mm. IGOR STRAVINSKY, WITOLD LUTOSLAWSKI, PIERRE BOULEZ ja SOFIA GUBAIDULINA.

Syntymäpäiväsankareita:

JUHA LEHMUS, 50 v. 13.2.
KLAUS WIEDE, 60 v. 3.3.
MAARIT ANDERZÉN, 75 v. 3.4.
AULIS SALLINEN, 75 v. 9.4.
PERTTI JALAVA, 50 v. 4.5.
PENTTI RAITIO, 80 v. 4.6.
UOLEVI TIKKANEN, 70 v. 4.6.

MADETOJA-SÄÄTIÖN

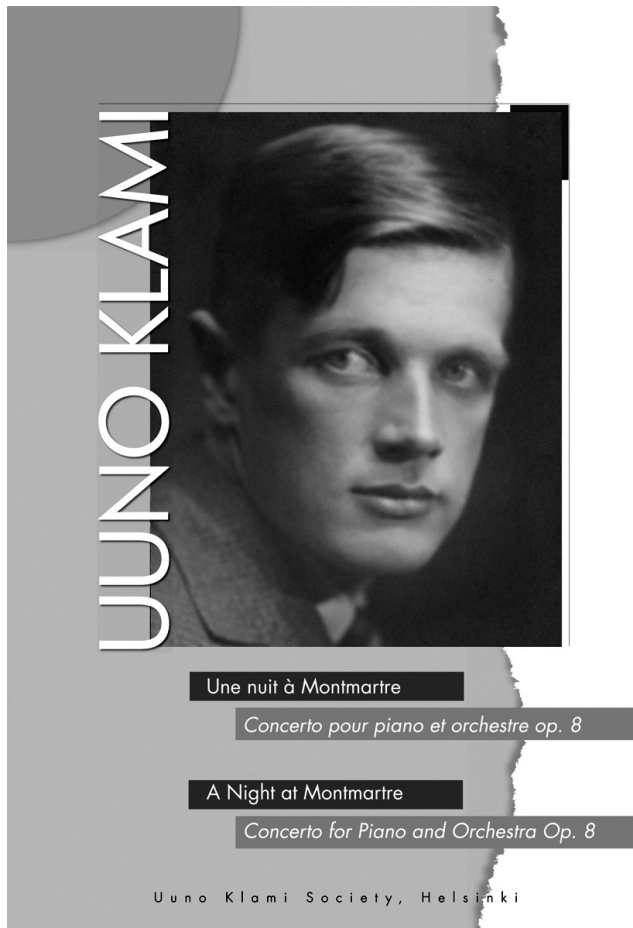
MYÖNTÄMÄT AVUSTUKSET 17.3.2010

<i>Hakija</i>	<i>Säveltäjä</i>	<i>Teos</i>	<i>Avustus (€)</i>
IX JA KITARA SOI	HEINZ-JUHANI HOFMANN	Kitarasoolo	2 000
BATTALIA	KIRMO LINTINEN	Oratorio: 5 laulusol, kuoro (SSATB), soitinyhtye (n. 18 soittajaa)	6 000
BATOG ALEKSANDRA (LORIEH HARP TRIO)	PERTTI JALAVA	Trio huilulle, harpulle ja alttoviululle	2 000
HELSINGIN KAMARIKUORO	VELI-MATTI PUUMALA	Teos sekakuorolle (SATB)	1 000
KAMARIKUORO KAAMOKSEN KANN.YHD.	JUHANI KOMULAINEN	Sekakuoroteos (SSAATTBB)	1 000
KIEFER ANDREA CAROLA	MAIJA HYNNINEN	Duo huilulle ja harmonikalle	2 000
KUIKKA MARKUS	MAX SAVIKANGAS	Trio barytonille, alttoviululle ja sellolle	2 000
KUMELA PETRI	TAPIO TUOMELA	Duo kitaralle ja kanteleelle	2 000
LEHTOLA JAN	JUHA T. KOSKINEN	Konsertto uruille ja ensemblelle (fl, cl, bsn, harp, vl, vla, vc)	5 000
MUSICA NOVA HELSINKI	ASKO HYVÄRINEN	Teos kuorolle ja kvasielektronikalle	4 000
NAISKUORO RAUMA FLIKKATTEN GÖÖR	ANNELI ARHO	Teos naiskuorolle	2 000
NYKYMUSIIKKISEURA LOKAKUU RY	OLIVER KOHLENBERG	A cappella teos laulu-yhtyeelle	2 500
RAASAKKA MIKKO-BARRETT GREGORY	OLLI VIRTAPERKO	Teos kahdelle klarinetille	2 000
SUOMALAINEN BAROKKIORKESTERI	JUKKA TIENSUU	Teos tenorisolistille ja barokki-orkesterille	5 000
TAMPERE GUITAR FESTIVAL	PAAVO KORPIJAAKKO	Teos kitaratorkesterille ja tanssijalle	1 000
TRE MOLI -YHTYE	ULJAS PULKKIS	Teos viululle, viola da gamballe ja cembalolle	1 900
TUOMISALO, OLLI-PEKKA	KIMMO KUITUNEN	Teos saksofonikvartetille	3 000
UUSINTA-KAMARIYHTYE	MARKKU KLAMI	Jousikvartetto	2 500
VIINIKAINEN TEEMU	SID HILLE	Teos jazzkitaralle ja jousikvartetille	2 000
WIIPURILAISEN OSAKUNNAN LAULAJAT	MINNA LEINONEN	Sävellys sekakuorolle	1 000
Tallenteet			
KYLLÖNEN TIMO-JUHANI		Oman tuotannon taltiointi (Alba)	2 000
POHJOLA SEPPO		Oman tuotannon taltiointi (Alba)	2 000
TURUN KONSEVATORION KAMARIKUORO RY	LEEVI MADETOJA		2 000

Yhteensä
55 900

UUNO KLAMI -KOTISIVUT JA LÄPIMURTO- SÄVELLYKSEN PARTITUURI JULKAISTU

Partituuriin *Yö Montmartre*/la kansi. Suunnittelija: Pekka Lehtinen.

Uuno Klami -aiheiset sivut on avattu verkko-osoitteessa www.uunoklami.fi. Sivut on koonnut ja niitä ylläpitää Helsingissä toimiva Uuno Klami -seura. Toteutuksesta vastaavat Nordenswan & Siirilä-toimiston nuoret, näkemykselliset suunnittelijat. Julkaisu tapahtuu Suomen Kulttuurirahaston Kymenlaakson rahaston tuen turvin.

Kotisivut sisältävät KLAMIN pienoiselämäkerran, vuosi vuodelta etenevän katsauksen säveltäjän elämään ja tuotantoon, tietoja yksittäisistä sävellyksistä, Klamia koskevia bibliografisia tietoja, kuvagallerian, ajankohtaisten tapahtumien osaston sekä tietoja Uuno Klami -seuran toiminnasta, mm. seuran julkaisujen jakelusta.

Uuno Klami -kotisivut ovat aluksi suomenkieliset, mutta ne on tarkoitus julkaista myös englanniksi.

Samaan aikaan kotisivujen valmistumisen kanssa ilmestyi Klami-seuran viides nuottijulkaisu, Pariisissa 1924–25 sävelletyn pianokonserton *Yö Montmartrella* partituuri.

Vuonna 1987 perustetun Uuno Klami -seuran puheenjohtajana toimii Klami-tutkija HELENA TYRVÄINEN (Helsingin yliopisto). Lisäksi johtokuntaan kuuluvat mm. säveltäjät KALEVI AHO ja ULJAS PULKKIS, Kymi Sinfonietta -orkesterin toimitusjohtaja RIIKKA LUOSTARINEN sekä muusikot LOTTA EMANUELSSON ja OLLI-PEKKA TUOMISALO. •

MUISTILISTA

- 14.4. KLO 16
Teoston vuosikokous; Paasitorni,
Paasivuorenkatu 5 A
- 16.4. KLO 13
Yhdistyksen kevätkokous; Ravintola
Myllärit, Åkerlundinkatu 4, Tampere
KLO 15-18
Kevätseminaari; Tampere-talon studio
- 26.4.
Teosehdotusten viimeinen jättöpäivä
Pohjoismaisille Musiikkipäiville 2011
- 29.4.
LUSES, vakava toimikunta
- 30.4.
Taiteen keskustoimikunta, matka-avus-
tukset
- 30.6.
Helsingin kaupungin kulttuuriasiain
keskuksen taideapurahat

